ఎవరికైనా వ్యక్తిగత జీవితంలోనూ, విద్యార్థి జీవితంలోనూ 'టెంత్ క్లాస్' దశ ఓ చక్కటి జ్ఞాపకం. వ్యక్తిత్వపు మొగ్గలు పువ్వులుగా వికసించే పరిణామానికి ఆరంభ దశ. పదో తరగతికి ముందు ఇంకా అమాయకత్వపు ఛాయలు వీడవు, స్కూలు, మిత్రులూ అర్థమవుతూ, అవుతూ ఉంటారు. పదో తరగతికి చేరుకునే సరికి అభిప్రాయాలు, అనుభవాలు ఒక రూపం సంతరించుకుంటాయి. మళ్ళీ ఈ దశ దాటి కాలేజీకి వెళ్ళిపోతే అదంతా మరో ప్రపంచం. అందుకే 'టెంత్ క్లాస్' ఒక మలుపులాంటిది. ఈ మలుపులో ఎన్నో పరిచయాలు, స్నేహితులూ, స్నేహితురాళ్ళూ, సరదాలు, తగాదాలు, గ్రూపులూ, రాజకీయాలూ, వార్షికోత్సవాలు, చిలిపిపనులు, అల్లరి వేషాలు, స్కూలు ఎగ్గొట్టి బలాదూర్లు, సర్స్, మేడమ్స్, పరీక్షలూ, ఫలితాలు, వీడ్కోలూ....ఒకటనేమిటి..ఎన్నో..ఎన్నెన్నో అనుభవాలు. జీవితంలో ఎంత దూరం ప్రయాణించినా ఒక్కసారి వెనక్కి తిరిగి 'టెంత్ క్లాస్' రోజులకి వెళ్తే.. "అబ్బ..! ఆ రోజులెంత బావుండేవో..!!" అనుకోని వాళ్ళు చాలా అరుదుగా ఉంటారేమో!!.. మీ మధురానుభూతులని, గతకాలపు జ్ఞాపకాలని.. పదిమందితో పంచుకోండి. 'కౌముది' లోని ఈ శీర్షిక కేవలం మీ కోసమే! మీ 'టెంత్ క్లాస్' అనుభవాలు 3-4 పేజీల్లో వ్రాసి, వీలైతే ఫోటోలతో సహా పంపించండి. మరోసారి మీ హైస్కూలుని 'కౌముది' ద్వారా అందరికీ చూపించండి..!

editor@koumudi.net

వేణూశ్రీకాంత్ దార్ల

నరసరావుపేటలో ఏడవ తరగతి వరకూ ఉన్న మా ఎలిమెంటరీ స్కూల్లో చదువుతున్నపుడు ఏడో తరగతి పిల్లలంటే అదో రకమైన ఈర్ష్య ఉండేది. ఎపుడెపుడు ఆ తరగతికి వెళ్తామా స్కూల్ మొత్తం ఆధిపత్యం చలాయిస్తామా అని ఎదురు చూసేవాళ్ళం కానీ

అనుకోకుండా ఆరోతరగతితోనే ఆ స్కూల్ నుండి బయటకి వచ్చి పిడుగురాళ్ళలో ఏడో తరగతిలో చేరాను. ఇది హైస్కూల్ కావడంతో ఆరు నుండి పదివరకూ మాత్రమే ఉండేవి, మళ్ళీ ఇక్కడ పదో తరగతి కోసం ఎదురుచూపులు మొదలు.

తీరా ఎనిమిది పూర్తయేసరికి మళ్ళీ నరసరావుపేట ట్రాన్సఫర్ అవడంతో వచ్చి అక్కడ గాలికోటయ్య హైస్కూల్లో తొమ్మిదో తరగతిలో చేరాను. ఇక్కడ ఒకటినుండి పదో తరగతి వరకూ ఉండడంతో కొంచెం మన హవా నడిచేది కానీ నరసరావుపేటకి చుట్టుపక్కల ఉన్న ఉప్పలపాడు, ఇసప్పాలెం లాంటి ఊర్లనుండి వచ్చే కొందరు పిల్లలు నాకన్నా బలంగా పొడవుగా ఉండి నాకు ఎక్కువ అవకాశం ఇచ్చేవాళ్ళు కాదు.

మా హైస్కూల్ కి చలామణిలో ఉన్నపేరు "గాలికోటయ్య హైస్కూల్" అనే అయినా రికార్డ్స్ లో మాత్రం అది ఎలిమెంటరీ స్కూల్ పేరు, హైస్కూల్ కి "SKRBR High School" అని పేరుండేది కానీ ఇది చాలా కొద్దిమందికి మాత్రమే తెలుసు. ఇదిగో ఈ పక్క ఫోటోలోనిదే మా హైస్కూల్. తర్వాతెపుడో ఇలా కాంపౌండ్ వాల్ కట్టి పెద్ద గేటు పెట్టించినట్లున్నారు కానీ నేను చదివినపుడు నిలువెత్తు ప్రహరీ గోడకి చిన్న ఎలుక కలుగు అంత గుమ్మం ఉండేది. అందులో కేవలం ఇద్దరు పిల్లలం పక్క పక్కన నుంచోగలం అంతే అనమాట.

తరగతి గదులన్నీ కూడా చిన్న చిన్న రేకుల షెడ్డులవడంతో వేడి భరించలేకా ప్లస్ చోటు చాలకా మా మాష్టర్లు కూడా మమ్మల్ని తీసుకుని స్కూల్ కి ఆనుకుని ఉన్న మసీదు ఆవరణలోని చెట్టుకిందనో మసీదు నీడలోనో కూర్చోబెట్టి చదువుచెప్పేవాళ్ళు. అంత విశాలమైన గ్రౌండ్ లో ఉండే ఒకటి రెండు చెట్లకింద కూచుని చదువుకుంటూ అక్కడే పరీక్షలు రాస్తూ ఉంటే శాంతినికేతన్ గురించి చదువుకున్న పాఠాలు గుర్తొచ్చేవి.

చిన్నపుటినుండి ఏదో పెద్ద అల్లరిచేసేవాడిలా బిల్డప్ ఇవ్వడంతోనే సరిపోయేది కానీ పెద్దగా అల్లరి చేసే అవకాశాలు అంతగా దొరికేవి కాదు. అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా పదవతరగతిలో మాస్టర్లు కూడా మాకు కుంచెం భయపడతారు మేమే సీనియర్లం కనుక మేం విచ్చలవిడిగా అల్లరి చేస్కోవచ్చు అనుకునేవాళ్ళం కానీ ఆ ఆశలు అడియాసలే అని తెలియడానికి ఎక్కువరోజులు పట్టలేదు. మా స్కూల్ ఆవరణ చిన్నదవడంతో మసీదు గ్రౌండ్ నే స్కూల్ గ్రౌండ్ గా ట్రీట్ చేసేవాళ్ళం. ఆ గ్రౌండ్ ని ఆనుకుని ఒక వైపు జడ్జి గారి బంగళా ఉండేది. అపుడపుడు పోలీసులు కూడా కనిపించేవారు కాబట్టి అల్లరి చేయకుండా బుద్దిగానే ఆడుకునేవాళ్ళం.

అది చాలదన్నట్లు ఆ జడ్జిగారి బంగళా దాటి కొంచెం అవతలకి వెళ్తే మా మమ్మీ పని చేసే ఆర్ అండ్ బీ ఆఫీస్ ఉండేది. దీనివలన ఎంచక్కా లంచ్ అవర్లో వెళ్ళి అమ్మతో భోజనం చేసే సదుపాయమ్ ఎంజాయ్ చేసేవాడ్ని కానీ అంత అడ్వాంటేజ్ ని కూడా కవర్ చేసే గొప్ప డిజట్వాంటేజ్ తర్వాత తెలిసింది. అప్పట్లో అదేం చిత్రమో ఎపుడైనా క్లాస్మేట్స్ తో ఫైటింగ్ చేసేప్పుడో ఇంట్లో తెలియకుండా

ప్యాకెట్ ఐస్/ఐస్క్రీమ్ లాంటి చిరుతిళ్లు కొనుక్కున్నపుడో సరిగా అమ్మ కొలీగ్స్ కంట్లో పడేవాడ్ని దాంతో ఇంటికెళ్ళాక అమ్మ క్లాస్ పీకేది. నేనేమో "మీ ఆఫీసోళ్ళకేం పనిలేదా కుదురుగా ఆఫీసులో కూర్చోకుండా మా స్కూల్ చుట్టూ ఎందుకు తిరుగుతున్నారసలు" అని రివర్స్ లో గొడవేసుకునేవాడ్ని.

ఇన్ని పరిమితులున్నా కూడా ఆటలకి కొదవుండేది కాదు. పదోతరగతి అని కొంచెం అపుడపుడు డిగ్నిటీ మెయిన్ టెయిన్ చేయడానికి ప్రయత్నించినా బుద్ది ఊరుకోనివ్వదు కదా సో మసీదు గోడలు ఎక్కి దూకడం, చెట్లు ఎక్కడం, ఏడుపెంకులాట, పిచ్చి బంతి, ఒంగుళ్ళుదూకుళ్ళు , కబడ్డి, కర్రాబిళ్ళా , రైటింగ్ పాడ్ ని బ్యాట్ గానూ రాళ్ళని బాల్స్ గానూ ఉపయోగించి క్రికెట్ ఇలా ఏ సీజన్ ఆటలు ఆ సీజన్ లో తెగ ఆడేసే వాళ్ళం.

నాకు కొంచెం లావుపాటి కళ్ళద్దాలుండడంతో హెవీ స్పోర్ట్స్ జోలికి వెళ్ళకూడదని రిస్ట్రిక్షన్ ఉండేది మా ఇంట్లో, కానీ మన కాలు నిలవదు కదా ఓసారి ఇలా రాళ్లతో క్రికెట్ కొంచెం ఆవేశంగా ఆడి సిక్సర్ కొట్టబోయి నా కొత్త రైటింగ్ పాడ్ ని అడ్డంగా విరగ్గొట్టుకుని ఇంటికి తీస్కెళ్ళా . అంతే ఆరోజు ఇంట్లో అమ్మా నాన్న కలిసి నాకు ఒక రేంజ్ లో క్లాస్ పీకి కొత్తపాడ్ కొనకుండా ఆ విరిగిన పాడ్ నే ఫెవికాల్ తో అతికించి ఇచ్చి "ఇదేవిటని అడిగినవారికి అందరికి నువ్ చేసిన ఘనకార్యం చెప్పు. ఇదే వాడితే కానీ నీకు నువ్వు చేసిన తప్పు తెలియదు బుద్దిరాదు" అని పేద్ద పనిష్మెంట్ ఇవ్వడంతో ఆ దెబ్బకి క్రికెట్ ఆడడం కాదుకదా చూడ్డం కూడా మానేశా.

పదో తరగతిలో ఆమాటకొస్తే బాల్యస్నేహితులందరి విషయంలో అనచ్చేమోలెండి, నాకు బాగా నచ్చే ఒక విషయమేంటంటే ఒకసారి ఫ్రెండ్ అయ్యాడంటే ఇక వాడితో ఎన్ని గొడవలున్నా ఆ స్నేహాన్ని మాత్రం అలాగే కొనసాగించేవాళ్ళం. మాది కో ఎడ్ క్లాస్. చిన్న తరగతి గదిని నిలువునా రెండు భాగాలు చేసి అమ్మాయిలు ముందు వరుసల్లో వాళ్లతర్వాత ఒక వరుస వదిలి ఒకేఒక వరుసలో అబ్బాయిలూ రెండో సగంలో అబ్బాయిలూ కూర్చునే వాళ్ళు . అయితే ప్లేస్ చాలక క్లాస్ కి అభిముఖంగా మాష్టారి కుర్చీ పక్కన ఒక బెంచ్ వేసి అక్కడకూడా ఒక ఐదుగురు పిల్లలం కూర్చోవలసి వచ్చేది.

ఇవి ప్రీమియం సీట్స్ అనమాట ఎందుకంటే సార్ తో సమానంగా క్లాస్ ని చూస్తూ అలా ప్రత్యేకంగా కూర్చోవడం బాగుండేదనేది ఒక కారణమైతే అసలు కారణం సార్ కి అంత దగ్గరగా సాధారణంగా ఇంటెలిజెంట్ స్టూడెంట్సే కూర్చుంటారనే భ్రమలో మా సార్లు అక్కడున్న మమ్మల్ని ఎక్కువ ప్రశ్నలు అడిగేవాళ్ళు కాదు. ఎదురుగా ఉన్న మిగతా క్లాస్ మీద ఉండేది వాళ్ళ ఏకాగ్రత. సో ఆ సీట్స్ కోసమ్ ఒకో రోజూ రామ రావణ యుద్దమ్ జరిగేది. చొక్కాలు చినిగిపోయే రేంజ్ కి దెబ్బలాడుకుని కాళ్ళతో తొక్కేసుకుని తోసేసుకుని సీట్ సంపాదించాల్సి వచ్చేది. అంత గొడవపడినా ఇంటర్వెల్ లో భుజాలమీద చేతులేసుకుని వెళ్ళి కలిసి ఆడుకునే వాళ్ళం. అలాగే మాలో మేము ఎంత గొడవ పడినా అక్కడ లోకల్ గ్యాంగ్ తో ఏవైనా తగవొస్తే మాత్రం మేమంతా కలిసిపోయేవాళ్ళం.

తొమ్మిదిలో ట్యూషన్ చేరకుండా తప్పించుకున్నా కానీ పదిలో మాత్రం నా ఆటలు సాగలేదు. తొమ్మిది చివరిరోజుల్లో అనుకుంటాను మా క్లాస్ టాపర్ స్వర్ణ గాడు ఓ రోజు కొత్త పెన్ను ఏదో తీసుకొచ్చి హడావిడి చేస్తున్నాడు. "ఎక్కడిదిరా అబ్బాయి?" అని అడిగితే "మా ట్యూషన్ లో టెస్టులు అవీ పెట్టి ఫస్ట్ వచ్చినవాళ్ళకి ఇలా గిఫ్టులు డబ్బులు ఇస్తారురా" అని చెప్పాడు. మనకి నోరు ఊర్కోదు కదా "ఓహో అయితే ఈ గిఫ్టులకోసమైనా మీ ట్యూషన్ లో చేరాలనమాట" అని ఒక డైలాగ్ వేసేసి ఆ విషయం అక్కడికక్కడే మర్చిపోయాను.

పదో తరగతి మొదటిలోనే మా మమ్మీకి ఎలా తెలిసిందో గానీ పాండురంగారావు గారి ట్యూషన్ గురించి తెలిసి అందులో చేర్పించేసింది. మా స్వర్ణగాడు చెప్పిన ట్యూషన్ అదేనన్నవిషయం నాకు అక్కడ వాడ్ని చూసేవరకూ తెలియదు. అక్కడ నన్ను చూడడం ఆలశ్యం మావాడు నా డైలాగ్ కాస్తా మా మాష్టారు దగ్గర ఊదేశాడు. ఈ ట్యూషన్ అదే అని నాకు తెలియదు మొర్రో అన్నా ఎవరూ వినిపించుకోలేదు. పైగా అప్పటివరకూ మన చదువులు అంతంత మాత్రమే అదీ కాక నిజాయితీకి మారుపేరుగా ఉండి జిమ్మిక్కులు చెయడం తెలీకపోవడంతో అప్పుచెప్పడమ్ అందరికన్నా ఆఖర్న ఎక్కువసేపు చెప్పేవాడ్ని, ఇచ్చిన హోమ్ వర్క్ కంప్లీట్ చేయలేక సార్ చెప్పేకన్నా ముందే బయట నిలబడేవాడ్ని.

దాంతో బొత్తిగా సిగ్గులేని మొద్దబ్బాయిగా నాకో స్ట్రాంగ్ ముద్ర పడిపోయింది. దానికి తోడు గిప్టుల కోసం చేరానన్న అపఖ్యాతి ఒకటి ఉండడంతో సార్ తో సహా టాపర్స్ బ్యాచ్ ఎగతాళికి గురయ్యేవాడ్ని. అలాగే ఫస్ట్ యూనిట్ అయ్యేవరకూ భరించాను, కాకపోతే ఆ పరీక్షలు ఎవరి ప్రమేయమ్ లేకుండా నా అంత నేను సొంతంగా రాయడం కనుక అందులో మంచి మార్కులు సాధించి టాపర్స్ బ్యాచ్ లో చేరి పెన్ను గెలుచుకోవడం మరువలేని జ్ఞాపకం. ఆ తర్వాత అదే బ్యాచ్ లో కంటిన్యూ అయి అక్కడ సంపాదించిన డబ్బులతో ఆడియో క్యాసెట్స్ కొనుక్కునేవాడ్ని.

స్కూల్ తో పాటు ట్యూషన్ కూడా కో ఎడ్యుకేషనే. అమ్మాయిలూ అబ్బాయిలూ కలిసి చదువుకునే వాళ్ళం, అవసరాన్నిబట్టి మాట్లాడుకోవడమ్ చేసేవాళ్లం. అందులో మనకి కొంచెం బుద్ధిమంతుడనే బ్రాండ్ కూడా ఉండడంతో మా ఇంటిదగ్గర చుట్టుపక్కల ఉండే అమ్మాయిలకి నేను తోడుగా ఉండి తీస్కురావాల్సి వచ్చేది. అలాటి డ్యూటీల వలన అప్పట్లో మా ఏరియాలోని కాలేజ్ కుర్రాళ్ళు కొందరితో లైట్ గా గొడవలు అయ్యేవి. నన్ను ఒంటరిగా పట్టుకుని బెదిరించడానికి చూసేవాళ్ళు. నేనేమో పేద్ద హీరోలా ఫీలైపోయే వాడ్ని. తలచుకుంటే నవ్వొస్తూ ఉంటుంది ఇపుడు.

అలాగే పదోతరగతిలో ఉన్నపుడే ట్యూషన్ లోనూ, స్కూల్లోనూ కూడా ఆగస్ట్ పదిహేను కీ, యానివర్సరీకి ఫంక్షన్స్ ఆర్గనైజ్ చేయడం, అలాగే మా ఎలిమెంటరీ స్కూల్ లో ప్రదర్శన ఇవ్వడానికి అపుడపుడు మెజీషియన్లు ఎవరైనా వస్తే ఆ ప్రదర్శనలు ఆర్గనైజ్ చేయడం లాంటివి మా అదనపు బాధ్యతగా ఉండేది. ఈ ఫంక్షన్స్ కోసం బేకరీ/స్వీట్ షాప్ వాడితో డీల్స్ మాట్లాడి, మా పలుకుబడి చాలకపోతే పేరెంట్స్ పలుకుబడి అయినా ఉపయోగించి తక్కువ రేట్ కి సంపాదించి ప్రిన్సిపల్ దగ్గర మార్కులు కొట్టేయడానికి పోటీలు పడేవాళ్ళం. అలాగే ఫంక్షన్స్ లో డాన్సులు, డ్రామాలూ, వాటికి రిహార్సల్సూ, అదో పెద్ద ప్రహసనం. చాలా ఎంజాయ్ చేసేవాళ్ళం.

వాటిలో నాకు బాగా గుర్తుంది ఒకటేమో పాండురంగారావు మాష్టారు ట్యూషన్ లో మా నజీర్ గాడు డిస్కోడాన్సర్ లో పాటకి చేసిన డిస్కోడాన్స్ ఒకటైతే ఇంకోటి కార్తీక వనభోజనాలు. ఇవి రెండిటి ఆర్గనైజింగ్ కమిటీలో నేనూ ముఖ్యమైన వ్యక్తిని. నరసరావుపేట ఊరి చివర్లో లింగంగుట్ల దగ్గర ఒక పేద్ద మావిడితోపు ఉండేది. అక్కడే ఓ పక్క పెద్ద చేపల చెరువు కూడా ఉండేది. అక్కడ గుబురుగా పెరిగిన పెద్ద పెద్ద మావిడి చెట్ల మధ్య కార్తీక మాసపు వనభోజనాలు చేయడం మంచి జ్ఞాపకం.

తినేసి ఆటలాడేసి చెట్లెక్కేసి ఒళ్ళుగుల్ల చేసుకునేవాళ్ళం. చేపల చెరువులో బొరుగులు వేసి చేపలని చూడ్డం కూడా సరదాగా ఉండేది. అక్కడే మొదటిసారి నేను సైకిల్ తొక్కాను. అదీ ఏకంగా త్రిబుల్స్ ని ఎక్కించేసుకుని అనమాట. చేపల చెరువు గట్టుమీదుగా

తొక్కేసి తోపులో దింపిన తర్వాత సైకిలెక్కిన ఇద్దరు ఫ్రెండ్స్ కీ “నేను సైకిల్ తొక్కడం ఇదే మొదటిసారిరా” అని చెప్తే భయపడిన వాళ్ళు ఆ తర్వాత చదువు పూర్తయ్యేవరకూ కూడా “వీడితో జాగ్రత్తరా బాబు, సైలెంట్ గా డేంజర్ లో పడేస్తాడు..” అని ప్రచారం చేసేవాళ్ళు.

ఇంకా నా పదోతరగతి జ్ఞాపకాలలో ముఖ్యమైనవి అప్పుడపుడే ప్రాచుర్యాన్ని పొందుతున్న టివిలు, అవి అప్పట్లో కొందరు ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ళలో మాత్రమే ఉండేవి సో ఆ ఫ్రెండ్స్ ని మంచి చేసుకుని క్రికెట్ మ్యాచ్ లూ, చిత్రలహరి ప్రోగ్రామ్లూ, సినిమాలు చూడడం చేసేవాళ్ళం. అలాగే మా బ్యాచ్ అంతటికీ మంచి ఔటింగ్ ప్లేస్ ఈశ్వర్ కూల్ డ్రింక్స్. మా ఊరి కోర్ట్ బిల్డింగ్స్ దగ్గర ఉన్న ఈ స్వీట్ షాప్ కమ్ కూల్ డ్రింక్ షాప్ కమ్ బేకరీ నాకు చాలా ఇష్టమైన ప్లేస్. అక్కడ బాదంపాలు, గ్రేప్ జ్యూస్ చాలా బాగుండేవి. మంచి పొడవైన గాజు గ్లాస్ లో అడుగున బాగా ఊరిన ద్రాక్ష పళ్ళు వచ్చేలా చిక్కని జ్యూస్ ఇచ్చేవాడు. భలే రుచిగా ఉండేది. సమ్మర్ లో కేవలం అవి ఎంజాయ్ చేయడానికే దాదాపు కిలోమీటర్ పైగా ఎండలో నడిచి వెళ్ళి బాగా దాహమేశాక చల్లగా గ్రేప్ జ్యూస్ తాగేసి రిక్షాలో ఇంటికి వచ్చేవాళ్ళం.

నేను పదో తరగతి చదివిన రోజుల్లో కాంపిటీషన్ ఉన్నా హెల్తీ కాంపిటీషన్ కావడంతో ర్యాంకులూ టోటల్ మార్కులూ అంటూ పరుగులెట్టించక ఫస్ట్ క్లాస్ లో ఎందరు పాసయ్యారు అని లెక్కలేసుకునే రోజులు కావడంతో చదువులతో సమానంగా ఆట పాటలు అల్లర్లతో ఎంజాయ్ చేయగలిగాము.

అప్పటి మిత్రబృందమంతా చెట్టుకొకరు పుట్టకొకరముగా చెల్లాచెదురు అయినా ఎక్కడ ఉన్నా అందరూ సంతోషంగా ఉండుంటారని ఆశిస్తున్నాను.

నా పేరు వేణూశ్రీకాంత్ దొర్ల. పుట్టింది నరసరావుపేటలో. మధ్యలో ఒక్క రెండేళ్ళు తప్ప స్కూల్ చదువంతా అక్కడే చదివినా ఇంటర్మీడియెట్ విజయవాడ సిద్దార్థ రెసిడెన్షియల్ లోనూ, ఇంజనీరింగ్ వైజాగ్ ఆంధ్రా యూనివర్సిటీ క్యాంపస్ లోనూ చదివాను. ప్రస్తుతం సాఫ్ట్వేర్ రంగంలో పని చేస్తున్నాను, నివాసం గుంటూరులో. బ్లాగింగ్ హాబీగా ఒక ఐదేళ్ళగా కొనసాగిస్తున్నాను. నా బ్లాగులు
“నాతో నేను నా గురించి (http://venusrikanth.blogspot.in/)”
మరియూ “పాటతో నేను (http://sarigamalagalagalalu.blogspot.com/)”

COMMENTS